

РЕШЕНИЕ

№ 2054

гр. София, 18.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13 състав, в публично заседание на 10.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **11335** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК вр. с чл. 233 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на Н. И. Б. от [населено място] срещу Заповед № з- 13 431/ 30.11.2011г. на Директора на СДВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение.

По съображения за незаконосъобразност, жалбоподателят моли за отмяна на заповедта. Счита, че същата е издадена в нарушение на чл.224 от ЗМВР. Твърди, че не е извършил нарушението, за което е наказан и действията му не могат да бъдат квалифицирани като нарушение на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Допуснати са многобройни нарушения на процесуалните правила – чл.225, 229, ал.1,2,3 и 4 и чл.230, ал.3 от ЗМВР и чл.246 от ППЗМВР. В заповедта не са уточнени фактическите и правни основания за налагане на наказанието, при наличието на следствено дело, дисциплинарното производство е преждевременно заведено.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата, навежда доводи, че по време на твърдяното нарушение е бил в отпуск и в този момент не е изпълнявал служебните си задължения. Въпросната постройка е била безстопанствена, поради което не може да се твърди, че е извършена кражба. Релевира се оплакване, че наказващият орган не е изискал обяснения от наказаното лице и са нарушение сроковете по чл.225 от ЗМВР.

Ответникът чрез процесуалните си представители оспорва жалбата и моли да бъде потвърдена заповедта като правилна и законосъобразна, претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изразява становище.

Административен съд София - град, I АО, 13 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 07.10.2011г., около 14,35 часа, след получен на тел.112 сигнал за извършваща се кражба на ламарина от покрива на почивна станция на БАН, находяща се в землището на [населено място], местността „О.“ са изпратени на място служители от група „КП“ – РУП – С. при ОДМВР С.. На мястото същите са установили лицето Н. И. Б. – старши полицаи в група „Охрана на вододайни зони и съоръжения“ – ОПП – СДВР. Б. ползвал отпуск по болест от 03.10.11г. до 23.10.11г. с режим домашно-амбулаторен. Бил заварен в двора на почивната станция на БАН, [населено място] със собствения му автомобил „УАЗ“, който бил без регистрационни табели, закупен от Б. през 2004г. и спрял от движение още през 1994г. Автомобилът бил натоварен с осем листа гофрирана ламарина, идентична с тази от полуразрушения покрив на почивната станция. На място е извършен оглед в присъствието на управителя на почивната станция П. Л. П., който е подал сигнала на тел.112 за извършващата се кражба. По случая е образувано сл. д. №7/2011г. по описа на СОСЛС – ТО [населено място] и ЗМ 758/2011г. по описа на РУП – С..

За извършеното деяние срещу Б. било образувано дисциплинарно производство със Заповед № 11531/17.10.2011г., приключило с обобщена справка рег. № 23568/02.11.11г. С писмо рег. № 23628/03.11.2011г. Б. е бил поканен за запознаване с обобщената справка, но е отказал да приеме поканата в присъствието на двама служители на МВР, които са го удостоверили с подписите си. В хода на дисциплинарното производство наказанието е дал писмени обяснения рег. № 22056/18.10.11г., в които твърди, че ламарината е намерил на сметището и е спрял до изоставената станция да си налее вода, когато са пристигнали служителите на РУП- С.. На основание чл.229, ал.1 от ЗМВР, дисциплинарна наказващият орган е поканил Б. за изслушване или даване на писмени обяснения, в указания му срок такива не са били дадени, за което е изготвен протокол рег. № 24476/14.11.2011г.

С оспорената в настоящото производство Заповед рег. № 3-13431/30.11.2011г. Директорът на СДВР наложил на Б. дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратил служебното му правоотношение за нарушение на т.4, т.7, т.8, т.17 и т.18 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, с който служителят бил запознат срещу подпис на 08.12.2006г. и с измененията на 12.03.2011г. Дисциплинарна наказващият орган е приел, че действията на Б., а именно фактът, че управлява спрял от движение автомобил, без задължителните по ЗДвП регистрационни табели, без регистрационен талон, както и това, че е натоварил в него ламарина, която очевидно не е негова собственост са станали достояние както на други полицейски служители, така и на граждански лица – негови съселяни, които знаят, че той е служител в МВР. Според заповедта тези действия са несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР и с тях се уронва престижа на службата и по смисъла на чл.224, ал.2, т.4 вр. с чл.227, ал.1, т.10 от ЗМВР представляват дисциплинарно нарушение, за което задължително се налага дисциплинарно наказание „уволнение“.

Приложени по делото са докладна записка от гл.полицай А. Д., който заедно с експерт П. Д. е посетил местопроизшествието и са установили извършителя и протоколи за разпит на свидетели, сред които и П. Л. П. – ръководител на опитната

база на Института за гората към БАН, [населено място], който е подал сигнала за кражбата на тел.112. Видно от съставения протокол за оглед на местопроизшествието, освен ламарината в каросерията на автомобила „УАЗ” са намерени инструменти – брадва, кози крак, гаечен ключ, клещи, също винтове за ламарина, скоба с два броя гайки на нея. Зад камиона на земята също е имало един лист ламарина.

В хода на съдебното производство бяха разпитани трима свидетели. Свидетелят на жалбоподателя - Н. П. твърди, че на 07.10.2011г. следобед към 14.00 -15.00 часа е видял Н. Б. да товари ламарини на сметището в УАЗ- ка на черен път, който свързва местността О. с пътя за М.. Свидетелите Д. и Д., които като служители от РУП – С. са пристигнали на местопроизшествието потвърждават дадените от тях по време на дисциплинарното производство и воденото следствено дело показания. Заявяват, че са заварили Б. в двора на станцията и в паркирания автомобил „АУЗ” е имало листи жълта гофрирана ламарина, като тази на покрива на станцията, а под ламарините по-късно са открити ключове и винтове, с които листовите са били захванати за конструкцията.

При така установените факти, Административен съд София – град, I-во АО 13 с-в, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно посочените за нарушени в оспорената заповед текстове от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР /публикуван на Интернет страницата на МВР/, държавният служител е длъжен да съобразява законността на действията, които възнамерява да предприеме (т.4), пази доброто име на институцията, която представлява (т.7), насърчава хората да спазват закона, като дава личен пример с поведението си (т.8), в качеството си на участник в пътното движение се подчинява на нормативно определените правила за движение по пътищата в Р. Б. (т.17,а) и съдейства за предотвратяване или пресичане на прояви, нарушаващи обществения ред, защитава от посегателства личността, личната и обществената собственост (т.18). Неспазването на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР представлява дисциплинарно нарушение според чл.224, ал.1, т.4 от ЗМВР. Деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с които се уронва престижът на службата са „други тежки нарушения на служебната дисциплина” по смисъла на чл. 227, ал. 1, т. 10 ЗМВР, които са несъвместими с оставането на служба в МВР и за които също се налага дисциплинарно наказание "уволнение" – чл.230, ал.2, т.4 от Правилника за прилагане на ЗМВР вр. с чл.227, ал.1, т.10 от ЗМВР.

По делото са събрани достатъчно доказателства, че на посочената дата Н. Б. е заварен в двора на почивната станция на БАН в [населено място], като в собствения си автомобил УАЗ – без регистрационни табели е бил натоварил ламарина, идентична с тази, намираща се на полуразрушения покрив на близката постройка. Макар да не е бил видян на покрива да демонтира ламарината, обстоятелството, че под листовите в каросерията са открити инструменти и винтове от монтажа е показателно, че не я е намерил на сметището, както твърди. Съдът не кредитира показанията на свидетеля П. в този смисъл, тъй като те изцяло противоречат на останалите събрани доказателства, освен това П. няма точен спомен за цвета на ламарината, която е била жълта, а не зелена. Безспорно е установено и другото обвинение, че Б. е управлявал спрян от движение автомобил „УАЗ”, без регистрационни табели, което е нарушение по Закона

за движение по пътищата. С горните деяния, които са станали достояние на други полицейски служители и на съседяни на Б., които го познават и знаят къде работи, последният не е опазил доброто име на МВР и чрез личния си пример не е насърчил гражданите да спазват закона, нарушил е нормативно определените правила за движение по пътищата и не само не е съдействал за предотвратяване на прояви нарушаващи обществения ред, но и е натоварил в автомобила си вещи, които не са били негова собственост. Неоснователни са възраженията, че постройките са били безстопанствени, тъй като е имало назначен ръководител на опитната база на Института за гората към БАН и самият той е подал сигнал на тел.112. Постройките са били оградени с бодлива тел, като е имало и бариера. Освен това в защитната теза на жалбоподателя се констатира противоречие – веднъж в обясненията си казва, че е намерил ламарината на сметището, а после заявява, че не може да се твърди, че е извършена кражба, щом става въпрос за безстопанствена постройка, т.е. признава, че ламарината е от постройката.

Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на производствените правила в хода на дисциплинарното производство. В изпълнение на чл.229, ал.1 от ЗМВР наказаният е бил поканен да се яви за изслушване или да даде писмени обяснения (лист 96 от делото), но в указания му срок такива не е представил и не се е явил. Пред дисциплинарната комисия е дал писмени обяснения рег. № 22056/18.10.11г., с които Директорът на СДВР се е запознал и ги е обсъдил в заповедта като необосновани и некореспондиращи със събраната по случая информация. Заповедта за уволнение съдържа реквизитите по чл.246 от ППЗМВР и направеното възражение в този смисъл е неоснователно. Без значение е обстоятелството, че по време на нарушението жалбоподателят е бил в отпуск по болест и не е изпълнявал служебни задължения, тъй като съгласно Глава Първа, Раздел П., т.1 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР етичните правила в кодекса са приложими спрямо държавните служители за техните действия и поведение в работно и извън работно време. Спазени са сроковете за налагане на дисциплинарното наказание по чл.225 от ЗМВР. Същото не е преждевременно наложено спрямо сроковете по чл.225, ал.4 ЗМВР, тъй като основание за налагането му е не извършване на престъпление по влязла в сила присъда, а нарушение на правилата на Етичния кодекс.

Предвид горното оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при спазване на процесуалните правила и правилно приложение на материалния закон.

Предвид изхода на делото на ответника следва да се присъди претендираното юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София - град, I-во АО, 13 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. И. Б. срещу Заповед № з- 13 431/ 30.11.2011г. на Директора на СДВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение.

ОСЪЖДА Н. И. Б. да плати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски по делото в размер на 150 лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните за

постановяването му пред Върховния административен съд на РБългария.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: